

רבנו יוסף קארו

כל השנה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומיו

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

יז אייר

רבנו משה אלשיך

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. בדי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה. ובהיני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהדונה"י על ידי הנעלים ברחמינו ורחמינו שלום בשם כל ישראל.

המשך סימן שצט – במה מודיני התחומין, ומקום המדידה

ט. אם באו שני מומחים ומדדו את התחום אחד ריבה ואחד מיעט שומעין למרבה ובלבד שלא ירבה יותר ממדת אלכסונה של עיר כיצד בעת שירבה זה נאמר שמא הראשון מקרן אלכסון של עיר מדד האלפים ולפיכך מיעט מדתו ונמצא צלע התחתון בינו ובין העיר פחות מאלפים וזה האחרון מדד אלפים מצלע העיר ואין מחזיקין על הראשון שטעה ביותר על זה:

י. עושין התחומין כטבלא מרובעת דהיינו שמועד על פני כל אורך העיר למזרח אלפים אמה לחוץ וכן לצפון ואחר כך רואים כאילו היתה טבלא מרובעת בקרן למלאותו ונמצא התחום בקרן אלפים ואלכסונו שהם אלפים ות"ת אבל לא ימדוד מאמצע הקרן אלפים באלכסון וכן בקרן שכנגדו ויתן החוט מזה לזה שאין כן מפסיד הת"ת שבקרן וגם לא יהיה התחום כנגד העיר אלא אלף ותכ"ח:

יא. אפילו עבד אפילו שפחה נאמנים לומר עד כאן תחום שבת אבל קטן לא בעודו קטן אבל נאמן הגדול לומר זכור אני שעד כאן היינו באים בשבת כשהייתי קטן וסומכין על עדותו:

סימן ת – מי שישב לו בדרך לנוח. ולא ידע אם הוא בתחום אם לאו. ובו סעיף אחד

א. מי שהיה בא בדרך ליכנס לעיר וישב בדרך לנוח וחשכה לו ולא ידע שהוא בתחום העיר ואחר כך מצא עצמו בתחומה קנה שבייתה בעיר ונכנס לתוכה בשבת ומהלך את כולה וחוצה לה אלפים אמה לכל רוח אבל אם לא היה דעתו ליכנס למדינה זו קנה שבייתה במקומו ומשם יש לו אלפים אמה לכל רוח ואם כלים אלפים אמה ממקום שבייתו בחצי העיר אינו מהלך בעיר יותר מחציה. הגה: והוא הדין אם היה דעתו ליכנס לעיר ואמר שבייתו במקומו נמי דינא הכי (המגיל פרק כ"ו):

סימן תא – מי שישן בדרך וחשכה לו. קונה אלפים אמה לכל רוח. ובו סעיף אחד

א. מי שישן בדרך וחשכה לו קנה שבייתה במקומו ויש לו אלפים אמה לכל רוח ודוקא באדם משום דהואיל ואם היה נעור היה קונה ישן נמי קונה אבל חפצי הפקר אינם קונים שבייתה והם

כרגלי הזוכה בהם תחלה שיכול להוליכן למקום שילך הוא אבל חפצי העכ"ם קונין שבייתה במקומן אף על פי שבעליהם לאו בני שבייתה ניהו גזירה חפצי עכ"ם אטו חפצי ישראל ואם הוציאן עכ"ם חוץ לתחומן והביאן לעיר יכולים לטלטל בכולה שכולה כארבע אמות ובלבד שתהא מוקפת לדירה וסתם עיירות מוקפות לדירה שבונים בתים תחלה ואחר כך מקיפים אותם אבל סתם מבצרים אינם מוקפים לדירה. הגה: ולכן יש לזהר ישראל שהשאל כליו לנכרי והחזירן בשבת שלא לטלטל חוץ מד' אמות אם אין העיר מוקפת מחיצה שהרי הכלים קנו שבייתה אצל העכ"ם (אור זרוע):

סימן תב – דין חריץ מים בין שני תחומין. ובו סעיף אחד

א. חריץ מלא מים מכונסים שהוא בין שני תחומי שבת מקצתו בתחום עיר זה ומקצתו בתחום עיר אחרת שתי העיירות אסורות למלאות ממנו אפילו בתוך התחום שהמים שבתוך התחום קונים שביית העיר ומתערבים אלו עם אלו וצריך לעשות מחיצה בסוף התחומין להפסיקן ואפילו היא תלויה שאינה מגעת לקרקע החריץ ושל קנים בעלמא סגי. הגה: ובור של תבן העומדת בין שני תחומין אלו מאכילין מכאן ואלו מאכילין מכאן ואין חוששין שמא יקח אחד מחלק חבירו (גמרא פרק מלון). ואם המים מושכין אין צריך שום תיקון שאינם קונים שבייתה והרי הם כרגלי הממלא:

סימן תג – דין בקעה שהקיפוח נכרים. ובו סעיף אחד

א. שבת בבקעה והקיפוח עכ"ם בשבת מחיצות לדירה אינו הולך בה אלא אלפים אמה שאינה כולה כד' אמות כיון שלא שבת באויר המחיצות ומטלטל בכולה על ידי זריקה שיכול לזרוק אפילו חוץ לאלפים שהרי רשות היחיד גמור הוא כיון שהוקף לדירה. (אבל לטלטל ממש חוץ לארבע אמות אסור אפילו תוך אלפים) (גיט יוסף גטס מוספות והגהות אשירי פרק מי שהולאווה):

סי' רנ"ו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בפסיות ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לנצח צדיקים.